

KUMMA

NÄYTESIVUT

Catherine Doyle

EBENEZERINKADUN IHME

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Marleyn viime hetken ihme

George Bishop ei ollut mikään valeasujen mestari, mutta tekoviiksiä hän osasi käyttää. Nyt hän sively sormellaan ylähuulta, silotteli viiksiään itsevarmasti kuin Bondin roistot. ”Niksi on siinä, ettei aivasta.”

Viikset oli tehty hopealangasta ja illan hämärissä niiden kimmellys heijastui Flo-mummun silmistä. Mummu hymyili kujeellisesti. ”Mitä tulee hiippailemiseen, George, loistokkuus on siinä ehdottomasti keskeistä.”

Hyde Parkin joulumarkkinat levittäytyivät heidän

eteensä kuin upea suurkaupunki, jonka koristevalot tuikkivat väentungoksen lomista.

”Nimeni on Misteli Marple”, Flo-mummu sanoi kiihdyttäessään innoissaan askeliaan. ”Enkö sanonutkin, että löydämme sen?”

George virnisti. ”No, ei se varsinaisesti piilo–”

Kovaääninen murahdus hätkähdytti hänet vaikenemaan. Hymy kuihtui hänen huulilleen, kun leveäharteinen liikemies tunki ohitse mustan takin helma tuulessa lepattaen.

George jäykistyi. ”Onko tuo –”

Flo-mummu pujotti kätensä Georgen käsikynkkään. ”Hän ei ikinä löydä meitä täältä, muru. Ei varsinkaan tänään. Eikä *etenkään* kun sinulla on noin hieno valeasu.”

George hervahti helpotuksesta. Flo-mummu oli oikeassa. Oli joulukuun 23. päivän illansuu ja isä oli töissä. Aivan niin kuin kaikkina muinakin päivinä kautta vuoden, satoi tai paistoi, oli viikonloppu tai arki, loma tai jokin muu laskutettava aika. Hugo Bishop ei *uneksisikaan* astuvansa ulos toimistostaan, ei varsinkaan, kun joulukuun velloi kaikkialla niin vetoavasti.

Taivaan korkeat kumpupilvet tiivistyivät lupaillemaan lunta ja ilma kantoi kanelin tuoksua. George ahmaisi keuhkot täyteen astuessaan tuoksun perässä markkinoiden portista sisään.

Hän oli onnellinen siellä joulun ytimessä. Täynnä hedel-

mäpiiraita, hattaroita ja sellaista itsevarmuutta, jonka suovat vain hopealankaviikset. ”Taidan pitää nämä vielä”, hän sanoi mummulle maailmanpyörässä. ”Tunnen itseni tärkeäksi näin.”

”Näytät vähän Clark Gablelta”, Flo-mummu sanoi suu täynnä kermakaramellia. ”Yhdeltä kaikkien aikojen suosikkifilmitähdeltäni.” Tauko, ja sitten: ”Tai juhluvältä luudanvarrelta ainakin.”

Hän kohensi omaa huolella valittua jouluasustettaan: paatsamahiussolkea, jota koristivat kirkkaanpunaiset marjat ja jadelehdet. Se oli aivan hänen vasemman korvansa yläpuolella ja sai hänen silmiensä vihreyden jotenkin tuikkiimaan. Melkein... ilkkurisesti.

Kun kuu monen tunnin päästä kipusi tummansiniselle taivaalle ja joulumarkkinoiden ihmemaassa vaeltelu alkoi jo painaa jaloissa, Flo-mummu työnsi Georgen käteen viiden punnan setelin. ”Jospa juoksisit itsellesi kaakaon Ginolta.” Hän osoitti karusellin suuntaan jatkuvaa samanlaisten puumökkien riviä. ”Säästä minulle vahtokarkki. Käväisen hehkuviinillä tai parilla.”

George oli jo pinkaissut juoksuun. Hän luuli, että Gino’s Cioccolata olisi pikku rivin viimeinen puoti, mutta kun hän tuli sen luo, hän äkkäsi vielä yhden mökin piilossa ihan vihonviimeisenä. Mökki oli koristelematon lukuun ottamatta oven yläpuolella vinossa riippuvaa kylttiä.

Kyltissä oli teksti:

MARLEYN JOULUERIKOISUUKSIA

Ja sen alla pienin kirjaimin:

*Ehdottomasti ei aikuisille
Sisäänkäynti omalla tempulla*

Oven yläpuolella kilisi kulkunen, kun George työnsi sen auki.

George hämmästyí, kun huomasi olevansa paljon suuremmassa huoneessa kuin oli olettanut. Kotoisaakin siellä oli. Lattiaa peittivät tuoreet havut, jotka levittivät tuoksuaan puotiin. Matalasta katosta riippui koristevaloketjuja, jotka loivat himmeää hehkuaan. Oven vieressä tyttö ja poika tutkivat hyllyä. He olivat vähän nuorempia kuin George ja kinasivat kirkkaankeltaisesta makeispaketista.

”Äiti on allerginen toffeelle, senkin *pönttöaivo*.”

”Sinä tarkoitat *nugaata*. Niissä on *valtava* ero.”

Puodin perällä istui kirjapinojen takana pöydän ääressä vanha mies, joka luki sanomalehteä. Miehen silmälasit nököttivät aivan nenänpään päällä.

Hän tiiraili Georgea lasien yli.

George kohotti hankaan puetun kätensä tervehdykseen.
”Öö, moi.”

Vanha mies – Marley, George oletti – katsoi häntä tarkasti, tuuheat kulmakarvat köyristyien yhteen. ”Ikä?”

”Huh.” George siirtyi lähemmäs, kiersi lapsirykelmän, joka rupatteli innoissaan pöydän ympärillä keskellä kauppaa.

”Kymmenen”, hän sanoi Marleylle.

”Ja?” vanha mies johdatteli.

”Kymmenen... ja neljä kuukautta?”

Marley naputteli ylähuultaan. ”Poikkeuksellisen paljon naamakarvaa kymmenvuotiaalla. En väitä, etten olisi milloinkaan nähnyt...” Hän siristi epäluuloisesti silmiään.
”Mutta yhtä harvinaista se on kuin violetti poro.”

”Violetteja poroja ei ole olemassakaan”, George sanoi.

Marley tuijotti häntä. ”Anteeksi mitä?”

George liikahteli vaivaantuneena. ”Ne ovat tekoviikset. Hopeanauhaa vain.”

”Jaaha”, Marley sanoi uskomatta aivan.

Georgen huomio kääntyi päivämäärään sanomalehdessä.
”1843?” hän sanoi ja vilkaisi uudestaan varmistaakseen asian. ”Miksi luet jotain vuodelta 1843?”

”Minä pidän klassikoista”, Marley sanoi sävyyn, josta tiesi, että hän piti asiaa *ilmiselvänä*.

”*Hmm.*” Hiljaisuus venyi, Marleyn katseen äkillinen kirpeä kirkkaus jähmetti Georgen niille sijoilleen, kunnes

vanhus haukotteli makeasti ja suuntasi huomionsa takaisin vuoden 1843 tapahtumiin. ”Sinä todellakin olet kymmenen vuotta ja neljä kuukautta vanha”, hän sanoi heilauttaen vähättelevästi rannettaan. ”Paukkukarkit ovat ilmaisia. *Yksi* joka lapselle. Kaikki muu maksaa.”

”Selvä. Kiitos.” George siirtyi kaupan keskellä olevan pöydän luo ja työnsi päänsä kaksien olkapäiden välistä nähdäkseen huojuvan kasan paukkukaramellejä.

Punatukkainen tyttö oli juuri vetäissyt yhden auki ja saanut sen sisältä täydellisesti viritetyn soittorasian. Tytön siskon karkissa puolestaan oli elävä perhonen, jonka siivet kimmelsivät hopeaa ja kultaa, kun se pyrähteli heidän välissään.

Tyttöjen vieressä kokeili isosilmäinen veljespari kahta samannäköistä minikaukoputkea.

”Minä näen omassani *valaan!*” vanhempi veli pulputti tihrustaessaan okulaariin. ”Mitä sinä näet?”

”Marmorikuulia”, nuorempi sanoi apeana. Hän jähmettyi, sitten hänen äänensä kohosi kokonaisen oktaavin: ”Ei, odota. *Planeettoja*. Minun omassani on universumi!”

George valmistautui. Sydän heitti kärrynpyörää rinnassa, kun hän poimi kasasta kirkkaanpunaisen paukkukaramelin ja repäisi sen auki.

Poks!

Kaikki neljä lasta havahtuivat katsomaan häntä, kun hän käänsi paukkukarkin ylösalaisin ja ravisti sitä.

Ja ravisti.

Ja ravisti.

Ja *ravisti*.

”Ei kannata enää”, punatukkainen tyttö sanoi katse täynnä myötätuntoa. ”Se on Kitupiikki.”

George kurtisti kulmiaan tyhjälle paukkukarkilleen. ”Mikä on *Kitupiikki*?”

Tyttö viittilöi folioon, joka jo tummui hänen käsissään. ”Se on tyhjä karkki. Sellainen tulee joskus”, tyttö sanoi ja käänsi huomionsa takaisin soittorasiaansa. ”Huono tuuri.”

George laski karkin käsistään ja iskosti katseensa pieneen kylttiin pöydällä.

Ehdottomasti yksi karkki yhdelle lapselle.

VAROITUS: Kitupiikki-vaara.

Tyytyväisyyttä ei taata.

”Ei kovin reilua”, George mumisi, mutta muut eivät enää kuunnelleet häntä. He jatkoivat omien saamistensa ihastelua ja jättivät Georgen yksin uteliaaksi.

Hän asteli pois. Rivi safiirisilmäisiä keinuhevoseja tuijoteli häntä, kun hän pysähtyi tutkimaan hyllyä nimeltä HELINÄT, jolla oli laaja kokoelma tiukuja. Sen alapuolella hyllyllä nimeltä JEKKUSET istui kasamäärin puisia tonttuja olka vasten olkaa kirkkaanvihreät hatut päässä. Tonttujen

pikkuiset jalat killuivat reunan yli, niiden leveät naamat tuijottivat tyhjin silmin eteensä ja hampaattomat suut hymyilivät ylileveästi.

”Karmivaa”, George mumisi kyykistyessään katsomaan.

Hän olisi voinut vaikka vanhoa kuulleen jonkun murah-tavan vastaukseksi, mutta kun hän katsoi, missään ei ollut ketään. Suurin osa lapsista oli poistunut uusine leluineen ja jäljelle olivat jääneet vain kiistelevät sisarukset. He olivat aivan puodin toisessa päässä. George arveli, että murahdus oli kuulunut lattialankuista, jotka narahtivat havujen alla.

MIKSI EI? sisälsi vaikuttavimman joulupäähinekokoel-man, jonka George oli eläissään nähnyt – villaisia luomuk-sia suunnattoman suurine tupsuineen, pukinlakkeja, joissa oli kiinni hattarainen parta, ja raidallisia pipoja, jotka kier-tyivät yhä ympäri kattoon asti. Oli vilkkuvia punaisia neniä ja karkkikeppikorvakoruja, tontuntossuja kultaisine tiukui-neen ja lajitelma kaiken kokoisia joulujumppereita, joista yksi oli niin pieni, että se olisi sopinut kimalaiselle.

”Mutta miksi...”

”Tulet luultavasti huomaamaan, että kysymys kuuluu *miksi ei?*” Marley tokaisi sanomalehtensä takaa. ”Kimalaiset ovat tunnetusti kovia juhlimaan joulua. Monet eläimet itse asiassa ovat.”

George mietti ohimennen, että pukisi Coco-kissalle jou-lujumpperin, mutta pystyi jo kuvittelemaan närkästyksen,

jonka saisi palkakseen. Hän jatkoi eteenpäin, ohitti purkilisia *Hauskuutushilloa* (lusikallinen kerrallaan), purnukallisia *Puheliasta pussiteetä* (koulupäivän jälkeen vasta) ja kasoittain *Kärtyisiä kylpypalloja* (ylellisen ymmärtämättömiä), jotka oli järjestetty taidokkaasti ison sinisen *Murheminttu* (nauti kivasti puhdistavasta itkusta) –tölkkin ympärille.

KERTAKAIKKISEN MAHDOTON sisälsi minisavupiippuja, jotka eivät olleet isompia kuin Georgen nyrkki ja jotka oli tehty aidoista tiilistä ja ruiskutettu nokisiksi. George olisi voinut vaikka vanhoa, että näki yhdessä savupiipussa pikkuisen mustan saappaan roikkuvan arinalla, mutta kun hän yritti tökätä saapasta sormella, se oli kadonnut. Viereinen MAHDOTTOMAN KERTAKAIKKINEN oli täynnä makoisia herkkuja: piparkakkujoulupukkeja, kanelikeksipuita ja lumipallon muotoisia kermaleivoksia. Herkkujen kimmeltävät etiketit lupasivat *Joulua joka puraisulla*.

George törmäsi nahisteleviin sisaruksiin hyllyllä, jonka nimi oli JOULULAULUT. Sisarukset tarkastelivat lasilinturiviä, yrittivät päättää sinikan ja satakielen välillä. Aina kun he ottivat käteensä yhden, lintu visersi täydellisen kauniin joulusävelmän. Näiden lintujen alapuolella, hyllyllä nimeltä JOULUPAUHUT, sama lintuparvi puhkesi äkäiseen räähkynään ja kimakkaan kiljuntaan, kun niihin koskettiin. Poimittuaan yhden käteensä George palautti sen vikkelästi hyllylle ja peruutti etäämmäs sopottaen ”Sori, sori, sori,

sori”, kunnes sisarukset lakkasivat mulkoilemasta häntä.

Seuraavaksi hän näki edessään VIIME HETKEN IHMEET.

Hyllyllä oli pyrypalloja. Oli kirkkoja, taloja, kaupunkeja ja kyliä, kokonaisia maailmoja pikkuruisine asukkaineen höyhenenkevyinä pyörteilevien lumihiutaleiden seassa. George tutki palloja vuorotellen, ja kun hän poimi viimeisen käteensä, hänen henkensä salpaantui.

George otti pallon tärisevin sormin alustaltaan ja nosti sen nenänsä tasalle. Se oli melkein tyhjä, yhtä tuttua hahmoa lukuun ottamatta.

”Tämä on mahdotonta”, hän kuiskasi.

Tällä kertaa Marley ei sanonut mitään.

George kurkisti lasin sisään. Toispuolinen lumiukko tuijotti takaisin yhdellä sinisellä nappisilmällä ja toisella keltaisella kuin aurinko. Sen hymy oli turkoosikivistä tehty puolikuu – Georgen äidin kaulakoru. Sen nenä oli kirkkaanoranssi porkkana ja sen perunanmuotoisessa päässä oli tuttu tummanvihreä, reunoiltaan kulahtanut huopahattu. Se oli Georgen isän hattu. *Siitä sai alkunsa muodikas vaiheeni, Georgie*, isän ääni kaikui Georgen päässä. *Joskus ripaus väriä muuttaa kaiken toiseksi.*

Georgen hengitys huuruuntui pyrypalloa vasten.

Tämä ei ollut mikä tahansa lumiukko.

Se oli *Georgen* lumiukko.

He olivat tehneet sen kolmisiin mummun vanhan talon

pihaan jouluaaton aamuna, pyörittäneet, pinonneet, taputelleet ja kaivertaneet naurun kalistessa hampaissa, isän nenän punertuessa ja äidin sormien menettäessä tuntuksa.

Se näyttää Frediltä, vai mitä, kulta?

Meidän täydellisen epätäydellinen Fredimme.

Jossain Georgen takana kilisi kulkunen.

Vanha Marley rapisteli sanomalehteään. ”Ikä?”

”Öm. Yksitoista?”

”Ja?”

Värisevä vastaus. ”Yksitoista... ja kolme neljänneestä?”

George olisi ehkä tunnistanut äänen, jos ei olisi ollut juuri sillä hetkellä toivottoman upoksissa oman menneisyytensä poimuissa.

”Entä pienempi?”

”Clementine on kuusi.”

Sitten nuorempi ääni, luja kuin sumutorvi. ”KUUSI VUOTTA JA YHDEN PÄIVÄN OIKEASTAAN.”

Clementine.

George ei kuullut nimeä.

”MINÄ OLEN KAURIS. IHAN NIIN KUIN JEE-SUSKIN.”

Punnitseva *hmm* Marleylta. ”Entä oletko aivan varma, ettet ole salaa kolmekymmentäseitsemän, Clementine? Tuolla on poika, jolla on täysikasvuiset viikset. Nykyään on vaikea olla varma.”

Ilahtunut kikatus. ”EN OLE.”

Sitten ei kuulunut muuta kuin uteliasta kahinaa, kaksi kertaa tyydyttävä *poks!* ja kahden täysin paukkukarkkiensa sisältöihin syventyneen lapsen muminaa.

George ei kaupan toisessa päässä uskaltanut liikahtaa-kaan. Hän voisi silloin menettää sen – äitinsä naurun äänen, joka pyyhkiytyi pölyistä hänen mielensä perimmäisessä sopukassa.

Joku naputti häntä selkään. ”George?”

George säikähti niin että oli pudottaa pyrypallon. Hän käännähti ympäri.

Hänen serkkunsa katseli häntä silmiään räpytellen. Tyttö oli pitempi kuin viimeksi kun George oli nähnyt hänet, mutta hiukset olivat edelleen kiharat ja silmät samaa kastanjanruskeaa kuin ennen. George olisi tunnistanut ne missä tahansa.

”B-Bobbie”, hän sopersi. ”M-mitä sinä teet täällä?”

”Uskomatonta, että se olet tosiaan sinä, George.” Bobbie pudisteli epäuskoisena päätään. ”Ja kaiken lisäksi *täällä*. Emme ole nähneet sinua...” hänen äänensä vaimeni ja puna kohosi hänen poskilleen. ”No, hautajaisten jälkeen.”

George toivoi maan hotkaisevan hänet, nielaisevan ja sulattavan päälle päätteeksi. ”Joo... siitä on kauan.”

”MOIKKA, GEORGE!” Clementine ilmaantui siskonsa

viereen ja heilutteli tervehdykseksi punaista tinapaperimöykkyä. ”OLEN NYKYÄÄN KUUSI. TIESITKÖ SINÄ?”

George tujotti pienintä serkkuaan. Serkun puuttuvat etuhampaat korvautuivat reippaalla asenteella. Hänellä oli kävyistä tehty kaulaliina ja hän hymyili koko naamallaan. ”Hyvää eilistä syntymäpäivää, Clem.”

”SINULLA ON TOUKKA NAAMALLA, GEORGE.”

Häpeä kohisi Georgen korvissa, kun hän yhtäkkiä muisti viikset. Hän kiskaisi ne irti kivuliaasti repäisten.

Clementine kiljaisi.

Tuoli raapi lattiaa, kun vanha Marley ponkaisi pystyyn. ”Mitä *dickens*ä täällä tapahtuu?”

”Ei hätää, Clem”, Bobbie hyssytti. ”Ne ovat tekoviikset.”

George osoitti ryppyistä tinapaperia Clementinen nyrkissä. ”Veditkö paukkukarkkisi?” hän kysyi vaihtaen aiheen kevyesti kuin olisi heittänyt kolikkoa kädessään. ”Mitä sait siitä?”

Clementine veti tärysten henkeä ja nyökkäsi. Hän avasi tinapaperin ja paljasti pienen valkoisen lumihiutaleen. ”Bobbie sanoi että sen nimi on *Ikahiutale*.” Hän käänteli sitä kädessään otsa rypyssä. ”En usko että sitä voi syödä.” Hän nakersi sen reunaa varmistaakseen asian ja irvisti sitten. ”Se maistuu puulta.”

”Minä sain *Kasvata oma joulukakkusi* -jutun.” Bobbie nosti kuorrutettua joulukakkua, joka oli tarkalleen yhden pun-

nan kolikon kokoinen. ”Siihen kai lisätään vain vesi.”

George silmäili pientä kakkua erittäin epäluuloisesti.

”Hei, muistatko yhtenä jouluna, kun söit neljä kakkuvii-paletta yhteen pötköön ja jouduit makaamaan tunnin?” Bobbie sanoi. ”Et ehtinyt ollenkaan Pictionaryyn.”

George punastui. ”Joo, muistan.”

”Piirrätkö sinä yhä?” Bobbie kysyi. ”Olitte tosi hyvä joukkue äitisi kanssa. Meillä muilla ei ollut mitään mahdollisuuksia.”

”En oikeastaan”, George sanoi ja yritti muistella, milloin oli viimeksi edes kokeillut piirtää. ”Nykyään on vaikea keksiä aiheita.”

”LOHIKÄÄRMEITÄ!” Clementine tärytti.

George hymyili. ”Hyvä idea, Clem.”

Clementine säteili ylpeydestä. ”Miksi sinä katosit, Georgie? Meillä on sinua ikävä.”

Georgen kurkussa sykkivät sanat, jotka hän halusi sanoa. *Minullakin on ikävä. Kaikkia teitä, myös Duudelia, ja joskus öisin minua itkettää, jos mietin sitä liikaa.* ”Ai, öö. Niin...”

”Mitä sinä sait?” Bobbie kysyi vaivaantuneena. Hän osoitti pyrypalloa Georgen kädessä. ”Miten tuo edes *mahtui* paukkukarkkiin?”

”Ai, tämäkö? Ei. Ei, tämä ei ole minun. En saanut karkista mitään. Minulle osui Kitupiikki. Huono tuuri. Oikeastaan tulini vai katselemaan ympärilleni.” George laski pyrypallon

takaisin hyllylle ja vilkaisi käkikelloa korkealla seinällä. ”Minun täytyy mennä. Flo-mummu luultavasti jo etsii minua.”

”Etkö vieläkään saa puhua meidän kanssamme?” Bobbie kysyi alakuloisena. ”Yllättävää että sait kuitenkin tulla tänne tänään.”

Hyvästely ei ole koskaan helppoa, George, isän ääni kaikui Georgen päässä. Mutta jos jäähyväiset ovat täydelliset, sydän parantuu nopeammin.

”Oli kiva tavata.” George löi hampaansa alahuuleen ampaistessaan mökin ovesta ulos niin että vanha Marley jäi tuijottamaan hänen menoaan.

Sinun on luotettava minuun, George. Minä tiedän, mikä on sinulle hyväksi.

Gino’s Cioccolatan ulkopuolella Flo-mummu pyörähteli saappaansa korolla. Hänen ilmeensä kirkastui, kun hän näki Georgen, ja hänen hiuksensa olivat kuin kirkas hopeainen sädekehä pimeydessä. ”Siinähän sinä olet! Pahoittelen, että viivyin vähän, muru. Törmäsin bridge-kerhon Marthaan ja voin vaikka vannoa, että sillä haaskalinnulla oli minun uusi huivini kaulassa. Unohdin sen viime viikolla.” Hän näytti äikäistä naamaa ja puheen irlantilainen nuotti voimistui kiu-kun myötä. ”Se nainen varastaisi lakat kynsistäni, jos katsoisin tarpeeksi kauan pois päin. Ihan totta, on – Voi, Georgie, sinun silmäsi ovat ihan punaiset. Oletko sinä itkenyt?”

”Repäisin vain viikseni irti”, George sanoi ja ohjasi

mummun poispäin Marleyn jouluerikoisuuksista. Ilma oli paksuna imelyydestä, ja yhtäkkiä hänelle tuli siitä paha olo. ”Mennään kotiin.”

”George! Odota!”

Flo-mummu vilkaisi olkansa taakse. ”Ahaa”, hän sanoi alkaen ymmärtää. ”Haluatko hoitaa tuon, muru? Minä odotan tässä.”

George puikkelehti takaisinpäin tupsupipojen ja pakkasen puraisemien poskien virran lomitse. Kun Bobbie tuli kohdalle, hän ojensi kättään. Pyrypallo lepäsi hänen hankaan puetulla kädellään. ”Se mies ei suostunut paketoimaan tätä. Hän sanoi, että hänen alansa on ’erikoisuudet’ eikä ’joutavuudet’. Siinä on ilmeisesti iso ero.” Bobbie kohautti harteitaan ja katsoi saappaisiinsa. ”Minulla oli vain 3,22 puntaa, mutta mies sanoi, että sen tämä täsmälleen maksoi, joten se tuntui vähän kuin kohtalolta. Anteeksi aiemmasta. Tiedän ettei se ole sinun syysi. Hyvää joulua, George.”

Georgesta tuntui kuin hän olisi nielaissut nyrkin. ”Kiitos”, hän sai sanotuksi.

”Kuule, äiti ja isä sanovat aina, että toivottavasti te tulette taas meille jouluna. Ihan niin kuin ennen. Miksette te tule?”

”Pysymme kotona tänä vuonna”, George sanoi nopeasti. ”Kiitos kuitenkin.”

Bobbie kohautti taas harteitaan. ”Kerro silti isällesi. Ja Flo-mummu on myös tervetullut. Mutta Coco ei. Duudeli

pelkää sitä.”

George hymyili. ”Joo, muistan.”

”Muistatko sinä?” Bobbie sanoi hiljaa.

”VAUHTIA BOBBIE! TAHDON KERMAKARAMELLIÄ!” Clementinen ääni kiiri markkina-alueen halki ja hätkähdytti heidät keskustelusta. Bobbie kääntyi poispäin ennen kuin George ehti vastata. Silloin hän näki Alice-tätinsä. Täti seiso Clementinen ja Eli-sedän kanssa karusellin vieressä ja katsoi häntä hänen äitinsä silmillä. Ne olivat isot ja kiiltävät ja hänen hymynsä – Georgen äidin hymy – oli vino.

Viimeksi kun George oli nähnyt Alice-tädin, tämä oli kävellyt kainalosauvoilla, vasen jalka oli ollut kipsissä polven yli ja kasvot täynnä tuoreita naarmuja. Silloin Alice-täti ei ollut pystynyt katsomaan Georgea silmiin. Hän oli vain pudistellut päätään ja hokenut *anteeksi, anteeksi, anteeksi*, kun taas Georgen isä oli seissyt selkä jäykkänä ja kasvot kalpeina ja huitaissut jokaisen anteeksipyynnön pois. *Ei viitsitä nyt, Alice. Älä viitsi.*

Muisto kulki Georgen lävitse kuin puistatus ja hän havahdutti itsensä takaisin nykyhetkeen. Hän tajusi, että Eli-setä tuuditti sylissään jotain – nyyttiä.

Ei – ei mitä tahansa nyyttiä. Vauvaa.

Uutta serkkua.

Alice kohotti kättään, mutta George kääntyi jo poispäin kurkku täynnä puoliksi muodostuneita sanoja.

Jotkut ihmiset on parempi jättää taakseen, George. He vain muistuttavat siitä, minkä menetimme.

Georgen rintaa puristi, kun hän liikkui väkijoukossa pois päin sukulaisistaan.

Kotimatalla bussissa George ja mummu riisuivat joulun yltään kuin takin, panivat viimeiset karkkikepit roskiin ja pudistelivat tomosokerit hupustaan. Bussi notkahti natisten ja lähti pois markkinoilta, ja aivan kuin heidän ihmemaaseikkailunsa taika olisi juuri sillä hetkellä vihdoin pihissyt loppuun, Flo-mummun puhelin alkoi soida. Ääni kajahteli kuin sireeni ja Hugo Bishopin nimi täytti näytön.

George lysähti penkillään. Kolme pitkää vuotta oli kulu-
nut siitä, kun isä ensinnä peruutti joulun. Ei pelkästään
kuusta, vaan myös sukat ja lahjat. Pelit, kalkkunan, kastik-
keen, laulut ja jopa telkkarin mainokset. Heidän ei ollut lupa
puhua joulusta lainkaan. Ei keskenään eikä edes itsekseen.

Joulut ovat ohi, George, eivätkä ne palaa.

Ei ole aihetta juhlaan.

George työnsi kädet taskuun. Kahden päivän päästä joulun
osuus taas heidän kohdalleen, ja isä oli yhtä pahalla päällä
kuin aina. George siveli uutta pyrypalloaan, tunsu viime
hetken ihmeen viileänä sormissaan.

Vanhan Marleyn taikuus alkoi herätä.

Vaikka George ei sitä vielä tiennyt, hän tulisi tarvitse-
maan sen viimeisenkin pisaran.